

MISJONÆRENS STILLING I DE UNGE KIRKER I ASIA I DAG

av

LARS BJØRSVIK

Verden er i dag inne i den mest gjennomgripende omformingsprosess vi kjenner i menneskeslektens historie. Ikke i noe tidligere slektledd kjenner vi til at der har foregått en slik verdensomspennende nyforming. Den angår alle, sorte og hvite, gule og brune, høy og lav, rik og fattig, lærd og ulærd.

Kloden vi bor på, er plutselig blitt liten, og intet som skjer, det kan være i Afrikas jungel, i Himalayas ville fjell eller i de arktiske ørkenene, er uvedkommende for resten av verden.

I det 17. og 18. århundre rullet en bølge av Vestens innflytelse utover verden. Den fikk den aller største betydning for de folk den nådde, både politisk, sosialt og økonomisk. Vestens kolonivelde reiste sine monumenter nesten overalt i den fargede verden.

Den nyere tids protestantiske misjon kom nesten alltid i kjølvannet av Vestens kolonivelde. Uten tvil fikk dette ofte nesten fatale følger for den kristne misjon. Den kom til Afrika og Asia samtidig med at Vestens politiske og økonomiske fangarmer strakte seg ut til de samme folk. Det har vært en stor belastning for den kristne misjon at den så ofte har vært satt i klasse med Vestens politiske ekspansjon. Dette gjorde det spesielt vanskelig for mange blant de fargede folk å ta imot det kristne budskap som den hvite misjonær forkynte. Men dette regnskap er ikke så lett å gjøre opp, for i mange tilfeller ser det ut som det var Vestens kolonivelde som gjorde det mulig at Guds rikes grensepeler igjen kunne flyttes videre utover hos de fargede folk.

I dag holder Vestens kolonivelde på å bli avviklet. I det siste har hvert år en rekke folk stått fram som nye stater. Det har ikke gått uten kamp, men nasjonalfølelsen og nasjonalbevisstheten

hos de fargede folk er blitt som en mektig bølge som vil fortsette å rulle til den siste av de gamle kolonier er blitt en selvstendig stat.

For noen år siden skrev misjonshistorikeren Dr. Kenneth Scott Latourette at av de 95 organiserte selvstendige stater i verden var det bare i tre av disse stater vi ikke fant en selvstendig organisert nasjonal kirke. I dag er disse tall atskillig høyere både når det gjelder stater og kirker. Mange av disse kirker er unge kirker.

Det faktum at selvstendigjørelsen av de unge kirker skjer samtidig med at der går en sterk sekulær nasjonalfølelse over de fargede folk, har nok iblant satt merker og skapt spenning. Men tross alt er dannelsen av de mange selvstendige unge kirker i dag noe av det viktigste og mest gledelige som har hendt i den nyere tids kirke- og misjonshistorie.

Midt i denne strøm i utviklingen står fremdeles misjonæren, sendt og underholdt av de eldre kirker. Men situasjonen på misjonsmarken er i de fleste tilfeller helt forandret. Han har ikke lenger bare sin Gud og sitt hjemmestyre å forhandle med. En ny autoritet er vokset fram på misjonsmarken, nemlig den unge fullt ut organiserte, selvstendige nasjonale kirke.

Denne forandrede situasjon på misjonsmarken har gjort spørsmålet om misjonærens stilling i de unge kirker meget aktuelt. Situasjonen kan sammenlignes med et seilskip som seiler i motvind. Det er nå kommet til det punkt hvor det er nødt til å gjøre en baut. Det er nødt til å gjøre denne baut for ikke å kjøre på grunn eller ut i uføre. Men enda blafrer seilene og skipet har ikke riktig skutt fart igjen. Men skipet må ikke bli liggende for lenge og streve med å komme over i ny kurs, for da kan det gli bakover og kanskje også gå på grunn.

Der er virkelig mange misjonærer som i dag strever med å finne sin plass i de unge kirker. Kanskje har det aldri vært så mange motløse og tvilrådige misjonærer som i dag, og en vesentlig grunn for dette er at hans stilling, hans ansvar og arbeidsmuligheter i den unge kirke er ikke klare.

På den annen side er der også uklarhet i de unge kirker. Fra mange av de unge kirker er der en klar uttalelse om at misjonæren er ønsket og velkommen. På den annen side er der også dem i de unge kirker som ikke vet hvor de skal plasere misjonæren i den nye situasjon de er kommet inn i. Der er dem som vil ha misjonæren bort, eller redusere hans stilling mest mulig og bare beholde ham for ikke å risikere å miste den økonomiske hjelp fra den sendende kirke.

Misjonærens stilling på misjonsmarken har skiftet noe alt etter den målsetting den kristne misjon har fått i tiden. Grev Zinzendorf uttrykte det slik: «Å vinne sjeler for Lammet, er mottoet for alt misjonsarbeid.» Selvoppofrende, pietistiske misjonærer fulgte i hans fotspor og konsentrerte seg om å forkynne Nådens Ord til enkeltpersoner som de søkte å redde fra den evige død. De inntok ofte en negativ holdning til spørsmål om kultur- og samfunnsforhold, slike ting var misjonsarbeidet uvedkommende.

Det kom en tid da misjonærene arbeidet mer på lang sikt. Det var hele nasjonen, hele folket som måtte reddes. Det hedenske samfunn må gjøres til et kristent samfunn. Og de begynte med barna. Skolen på misjonsstasjonen var den eneste moderne skole i vide områder, og misjonshospitalet var det eneste hospital der var moderne medisin eller læger med vesterlandsk utdannelse.

Tanken på en selvstendig nasjonal kirke var lenge som en fjern drøm. Drømmen var der, og den var ganske levende hos mange, men å virkeliggjøre den hørte framtiden til. Spørsmålet om misjonærens stilling var ikke noe problem. Helt naturlig var han leder og initiativtaker. Hvem skulle ellers være det?

Men i dag er kirkeproblemet og virkeliggjørelsen av dette det store tema på alle misjonsmarker. Misjonsarbeidet må utvikle seg til å bli en nasjonal kirke, og så er det denne nasjonale selvstendige kirke som skal bestemme alt. Det er den som har kallet, ansvaret og de beste muligheter til å bringe evangeliet til sitt eget rikes grenser, og også å kjempe for nødvendige kulturelle og sosiale forbedringer i samfunnet.

Vi må glede oss over at spørsmålet om hva kirken egentlig er, er blitt grundig gjennomtenkt i de senere år. Mange nye sannheter om kirkens vesen er kommet fram i lyset. Dog må vi vokte oss at vi ikke i vår store iver for kirken lar kirkens Herre, Jesus Kristus, bli stående i skyggen av kirken.

Diskusjonen om kirkens vesen og ansvar har sterkt influert manges syn på misjonærens stilling i de unge kirker. Men hittil er det kanskje den negative side, hva misjonæren ikke er og ikke skal gjøre, som har vært sterkest framme i diskusjonen. Misjonæren skal ikke være «pott og panne», for det er rester av imperialismen. Og han skal ikke være administrator, for den unge kirke skal være selvstyrt og administrere seg selv. Ja, han skal helst ikke være misjonær i dette ords egentlige betydning, for dersom misjonen og misjonæren er meget aktive i misjonsarbeidet, så tar de ansvaret fra den unge kirke. Og heller ikke bør misjonæren lenger være bindeledd mellom den unge kirke og sin hjemmekirke, for den unge kirke bør stå i direkte kontakt med den sendende kirke.

Det hender at spørsmålet om kirkens vesen blir utformet slik at det overhode ikke blir plass for misjonæren i de unge kirker. Misjonær J. Spencer Trimmingham stilte under et kurs for misjonærer følgende spørsmål til disse: «Vet I ikke at I er døde?» Misjonærenes tid er forbi, nå må evangelisasjonsarbeidet føres videre ved de unge kirker selv (Evangelisches Missions Magazin 1956 s. 153).

Andre forsøker å gi misjonæren litt bedre plass. Misjonær Gerhard Jasper uttalte i et foredrag på det lutherske misjonsmøte i Berlin i 1961 følgende: «Missionselskaberne og hjemmestyrelserne — inklusive os missionærer — må nu forstå, at de ikke længere er ligeberettigede parthavere i de såkaldte «unge kirker». . . . De (misjonærene) er intet udover hjælpe-agenturer. . . . Dersom vi ikke kan fatte den fulde sandhed af den ovenfor omtalte påstand, at missionærens arbejde ebber ud, efterhånden som de afrikanske og asiatiske kirker dukker op, er grunden den, at vi stadig er påvirket af det sidste århundredes snævre forståelse af, hvad kirker er.» (Nordisk Missionstids-

skrift 1961 s. 226). Hva er egentlig en hjelpeagent? Og hvordan kan misjonærenes arbeid ebbe ut når hedningenes tall vokser fra år til år? Det må være vanskelig å få slike teorier til å harmonere med Apostlenes gjerninger.

Biskop Sundkler sier at «særlig etter den annen verdenskrig mistet ordene «misjonær» og «misjon» noe av sin tiltrekningskraft både i Øst og i Vest.» Dette er sikkert sant, og med den uklarhet som råder for tiden, kan vi ikke undre oss over at så er tilfellet.

Er det virkelig behov for misjonæren i de unge kirker? Eller begynner de eldre kirkers misjonsansvar å ebbe ut etter som de unge kirker dannes? Før dette spørsmål er klart og bevisst besvart både av de sendende kirker og de unge kirker, er det umulig å finne fram til et klart standpunkt om misjonærens stilling i de unge kirker.

Misjonsoppgaven – verden for Kristus – er hele kirkens, alle kirkers oppgave. Dr. J. H. Bavinck, professor i misjonsvitenskap ved Det frie universitet i Amsterdam, begynner sin bok: «The Impact of Christianity on the Non-Christian World» med følgende uttalelse:

«Siden begynnelsen av forrige århundre har den tanke mer og mer vunnet plass i de forskjellige kirker både i Europa og i Amerika at misjonsarbeid er ikke et tilfeldig fenomen som nu og da presenterer seg selv i kristendommens historie, men det hører til selve kirkens vesen. En kirke som ikke lenger har karakter av å være en misjonerende kirke, er ikke lenger i samsvar med hva Kristus venter at den skal være, og før eller senere vil den erfare følgene av sin forsømmelse.»

Dette er helt riktig. En kirke som ikke lenger er en misjonerende kirke er begynt å stivne av alderdom – enten det nå dreier seg om en såkalt ung eller en gammel kirke. Det at den unge kirke har ansvar for misjon innenfor sitt område, har ikke overflødiggjort noen misjonær, det er bare når linjen trekkes så langt ut at den unge kirke skal ha ene-ansvar for eller monopol på misjonsarbeidet i sitt landområde at det blir galt. I gle-

den over at de unge kirker virkelig eksisterer i dag, må en allikevel ikke glemme at de er som små, ja meget små øyer i et veldig hedensk folkehav. Og misjonsbefalingen betyr at Jesu disipler, uansett hvor vi finner dem og hvem de er, skal vinne det som enda står igjen av hele verden, å vinne for Kristus.

Misjonens endemål er ikke å danne selvstendige nasjonale kirker. Misjonens virkelige mål ligger langt langt lenger framme på veien. Organiseringen av de unge kirker er bare en av de første milepeler på den lange marsj mot målet: å gjøre alle folkeslag til Jesu disipler.

Der er en rekke unge kirker på Formosa, men enda er det kristne budskap bare nådd ut til omlag 4 % av folket. Også i India står det fremdeles igjen å nå 97 % av befolkningen. Likeledes er der en rekke unge kirker i Japan, men enda står mer enn 99 % av Japans millioner utenfor disse kirker. Og slik kunne vi fortsette gjennom de andre land i Asia, hvor vi finner de unge kirker.

En ting som gjør dette bilde enda mørkere er at befolkningen i disse land øker mye fortere enn de unge kirker vokser. Nyervervelsene holder ikke tritt med befolkningstilveksten. Dr. Kraemer sier i sin bok «The Cristian Message in a Non-Christian World»: «Det virkelige møte mellom Kristendommen og Østens religioner har ikke enda funnet sted, det hører fremdeles fremtiden til.» Denne uttalelse er like sann i dag som da den ble skrevet for 25 år siden. Der er flere ikke-kristne indere i dag enn da William Carey steg i land i India, og der er flere ikke-kristne kinesere i dag enn da Hudson Taylor gjorde sine første reiser innover Chinas fastland. Det må derfor være klart at de sendende kirkers misjonsansvar er ikke mindre i dag enn det var for 150 år siden.

Det er gledelig når unge kirker begynner å se den veldige oppgave som ligger foran dem, og begynner å skjelve for oppgaven. La oss høre noen røster fra de unge kirker selv.

Biskop Manikan, fra den lutherske kirke i Sør-India, uttalte nylig: «Det er mange som mener at når det nå er kommet istand

unge kirker i India, så skulle oppgaven å vinne den ikke-kristne verden for Kristus være deres oppgave. De skulle altså ikke trenge noen utenfra til det. Vi må huske at disse kirker er unge og små i forhold til det veldige folkehav omkring dem. Og ikke bare det, men de står foran problemer og uløste oppgaver, nemlig muhammedanismens jernteppe, buddhismens ugjennomtrenghet og hinduismens sterke festninger. Da å tale om at disse unge kirker alene skulle evangelisere deres land uten hjelp utenfra, er urealistisk tale. Når India på mange andre felter føler at det trenger hjelp utenfra, så skulle den kristne kirke enda mer føle behov, fordi den oppgaven den står overfor, er så mye større.»

National Christian Council of India har meget inngående drøftet spørsmålet om misjonærenes plass i det nye India. I fjor kalte de sammen lederne for alle de kristne kirker i India til et tre dagers møte for å drøfte bare dette ene spørsmål. Et av de første emner på møtet lyder: «Har den Indiske kirke vokset slik at den ikke lenger trenger utenlandske misjonærer?» På dette spørsmål svarte de indiske kirkeledere et kraftig nei. Begrunnelsen var at evangeliseringsoppgaven i India er så stor at de ikke kan klare den alene. «Vi må ha all den hjelp vi kan få fra alle kristne for å makte denne veldige og omfattende oppgave.» En av lederne på møtet sa det slik: «Den indiske kirke trenger misjonærene som spesialister på forskjellige felter, den trenger dem som medarbeidere, og som prester som ikke bare skulle sitte og gjøre administrativt arbeid. Misjonærene trenges som levende vitner, og spesielt er det behov for dem i alt pionærarbeid. Der fremfor noe annet sted trenger vi misjonærene i dag.» (Foredrag: Misjonærens plass i det nye India, misjonsprest Ole Dørdal, 1962.)

Mr. Holington Tong, tidligere kinesisk ambassadør i USA (1956–58), holdt i 1959 et foredrag for misjonærer på Formosa: «If I were a missionary in Taiwan, for what would I strive.» Mens han arbeidet på foredraget, tok han en fire dagers reise til forskjellige misjonsstasjoner på øya. Han uttalte: «Under min reise spurte jeg ofte meg selv om jeg selv kunne bli en god misjonær, eller om jeg kunne gjøre noe misjonærene ikke allerede

hadde gjort. Før jeg kom tilbake til Taipei, kom jeg til den konklusjon at om jeg var misjonær i Taiwan, kunne jeg ikke gjøre noe annet eller bedre enn det som blir gjort av de mer enn 500 protestantiske misjonærer som nå arbeider på øya.» Og videre: «I kampen for en kristen framtid for China trenger vi troskap og vedvarende hjelp av dere alle.»

Etter å ha intervjuet en rekke ledere fra forskjellige unge kirker i Asia uttaler pastor Gwentyth Hubble, en av sekretærene ved misjonsavdelingen i Kirkenes Verdensråd, at hun måtte nærmest undre seg over hvor ofte det ble understreket av ledere fra de unge kirker at de ønsker misjonærer som er villige å gi hele sin arbeidsdag til tjenesten i de unge kirker. Uttalelsen kom gjerne som svar på spørsmål om korttidsmisjonærer.

Den lutherske kirke i Nord-India ba nylig om flere misjonærer enn misjonsselskapene kan sende. Det samme er tilfelle med andre unge kirker i Asia i dag. Der er altså et klart uttalt ønske fra de unge kirker selv om at de trenger og ønsker misjonærer fremdeles. — Ja, selv om den dag skulle komme at der var unge kirker som ikke ønsker misjonærer, så vil dette allikevel ikke befri misjonsselskapene og kirkene ellers i verden fra ansvar for de unådde millioner som enda finnes innenfor de unge kirkers egne landområder.

Vi kommer så til det praktiske spørsmål: Hva er misjonærens stilling i de unge kirker? Hva er hans oppgave og ansvar?

Et løsningsforsøk kommer fram til at misjonæren skal være «advisor», rådgiver. Dermed blir han en hjelp, og kommer ikke i veien for de nasjonale tjenere i de unge kirker.

Dette ser bra og uangripelig ut, vel å merke når en ser det på lang avstand fra misjonsmarken. Men på nært hold, ute på misjonsmarken, tar det seg mindre bra ut. Vi har nå i de fleste unge kirker arbeidere — prester og lærere — som ikke lenger er unge. De er gjerne annen- eller tredje-generasjons kristne, og har tjent i mange år. Å sende unge misjonærer, nybakte kandidater fra Europa eller Amerika som rådgivere til slike steder, er upraktisk, for ikke å si latterlig og ubeskjedent.

I den senere tid kommer enkelte til en annen konklusjon, som vel bare er en naturlig konsekvens av den foregående. Misjonæren må være ekspert. Alminnelige arbeidere, slike som prester og lærere, læger og sykepleiersker, kan den unge kirke produsere selv, men den trenger eksperter, eksperter i ungdomsarbeid, barnarbeid, stewardship, i «audio-visual service», «industrial evangelism» etc.

Dette ser også uangripelig ut ved første øyekast. Misjonærens stilling er å hjelpe i spesielle tilfeller, med spesielle oppgaver i de unge kirker. Men også her er der et par snublesteiner på veien. Det første er at en ekspert i Europa eller Amerika er, bortsett fra rent tekniske områder, aldeles ingen ekspert når han kommer til misjonsmarken. Alt som har med den åndelige side av arbeidet (og vi må ikke glemme at den er den viktigste), som sjelesorg, innleving i de unge kirkers liv og forhold osv. er så forskjellig at eksperten må sette seg på skolebenken igjen. Og gjør han ikke det, er det ikke vanskelig å finne eksempler på at eksperten er mere til bry enn til hjelp på misjonsmarken. Dernest kommer at den nye situasjon i verden både når det gjelder kommunikasjoner og stigende opplysning i landene hvor vi finner de unge kirker, har nesten gjort det like lett for de unge kirker å produsere de ekspertene de trenger selv. De kan sende sine studenter til de samme skoler og la dem ta de samme «grader» som ekspertene som måtte bli sendt fra Vestens kirker.

Der er noe positivt og rett i begge disse misjonsteorier, men ingen av dem gir svaret på misjonærens stilling i de unge kirker. Den første, at misjonæren bare skal være rådgiver, er diktert av frykten for å komme for nær den «imperialistiske drake». Og bak den andre, at misjonæren må være ekspert, merker vi kanskje litt av skyggen av den samme gamle drake. Misjonæren må være noe annet og fremfor den nasjonale arbeider, han må være ekspert på et eller annet område, først da kan han hevde sin stilling som misjonær i den unge kirke.

Misjonærens stilling i de unge kirker må ikke bare sees i relasjon til de unge kirker, men først og fremst i relasjon til misjonens Herre, den oppstandne Jesus Kristus. Heller ikke må den

bestemmes etter utenom-kristelige strømdrag i tiden, men etter Guds Ord og Guds kall. Misjonæren ble misjonær fordi han sa ja til kallet om å forkynne Evangeliet utover sitt hjemlands grenser. Hans troskap og lydighet er først og fremst bundet til Kristus.

Misjonæren er de eldre kirkers utstrakte broderhånd til de unge kirker. Han skal ikke prøve å kopiere sitt hjemlands kirke på misjonsmarken, men han skal søke å overføre det beste av sin hjemlands kirkes arv til den unge kirke. Misjonærens stilling er å være en bror og medarbeider i den store gjerning som er en fellesoppgave for den unge kirke og hans egen kirke.

To spesielle fristelser gjør seg ofte gjeldende i de unge kirker. Den ene er synkretisme, den andre kan vi gjerne kalle for «ghettoisme».

Det er et kjent fenomen at mange menigheter på misjonsmarken vokser jevnt gjennom noen år til de når et visst antall nattverdberettigede, f. eks. 30–70. Men så stopper voksteren. De nye som blir med, er bare nok til å dekke avgangen. Menigheten forpupper seg og lever et «status quo» liv som en liten isolert gruppe midt i et hedensk mylder av folk. Det ser ut som menigheten har nok og er tilfreds med seg selv.

Misjonæren skal hjelpe den unge kirke til å være en misjonerende kirke. Han skal være et levende symbol på at målet er ikke nådd selv om en kanskje er kommet fram til å ha en menighet som kan bære sine egne utgifter. Victor E. W. Hayward, studiesekretær i Kirkenes Verdensråds avdeling for verdensmisjon og evangelisering, uttrykker det slik: «Misjonærens viktigste funksjon er å påvirke kirken til større misjonstrofasthet, og på samme tid være et symbol på den universalitet hvormed kirken så å si står overfor verden med Ordet om Guds dom og Guds nåde i det den forkynner ett Evangelium for hele menneskeheten.»

Synkretismens farer lurer overalt i de unge kirker. Menighetene er bygd opp av mennesker som er kommet inn fra andre religioner. De har hedenske religioner meget nærmere inn på livet enn folk som ikke kjenner andre religioner enn kristendommen. Det blir da ofte spørsmål om hva som kan tas med eller

ikke tas med inn i den kristne menighet. «Misjonæren skal tjene som sikring mot synkretisme» (V. E. W. Hayward).

Men vil ikke misjonæren alltid være en fremmed og en gjest i den unge kirke? Og må ikke dette derfor også prege hans stilling? Kan den unge kirke virkelig bli «indigenous» så lenge misjonæren er der?

En misjonær kan aldri bli ferdig utdannet i sitt hjemland. En viktig del av hans utdannelse kan han bare få på den mark han skal arbeide. Han må leve seg inn med de folk han skal arbeide iblant. Han må lære å kjenne, det vil si, finne hvor de er, de folk han skal prøve å føre til Kristus. Kan han ikke det, vil han alltid bli en fremmed som må behandles med omhu. Det gleder alltid en misjonær når han får oppleve at den unge kirke betrakter ham ikke som fremmed lenger. Da blander han seg ikke inn i andres saker når han arbeider i den unge kirke.

Men han er forskjellig fra den innfødte arbeider. Han kommer fra et annet miljø, fra en annen kulturkrets, og har kanskje forskjellig utdannelse, men nettopp i dette at han er forskjellig, ligger noe av hans verdi for den unge kirke. Kristendommen kunne ikke rummes innenfor en jødisk ramme; denne ble altfor trang. Den kan heller ikke rummes innenfor en amerikansk eller europeisk eller indisk eller kinesisk eller japansk ramme. Kristendommen er overnasjonal, og det samme er Kristi kirke på jord. Nettopp fordi misjonæren er forskjellig, har han noe spesielt å gi til den unge kirke.

I skoler og institusjoner er misjonærens stilling som regel klar. Han fyller en plass som ellers måtte fylles av en innfødt arbeider. Det er den sendende kirke som sender og underholder en arbeider i den unge kirke. I det direkte menighetsarbeid eller evangeliserende arbeid utad er hans stilling ikke alltid så klar. Taiwan Lutheran Mission har formet følgende uttalelse om misjonærens stilling, og dette er også tilstemt av Taiwan Lutheran Church:

«Som misjon anser vi det viktig at der er kinesiske arbeidere i alle menigheter. Når der er en kinesisk prest, skal han ha ansvar for menigheten. Bare i spesielle tilfeller skal en misjonær stå

med ene-ansvar for en lokalmenighet. Hans arbeid skulle bli ordnet slik at han kan hjelpe til i flere menigheter eller prekeplasser, og en del av hans arbeid skal ta sikte på ny landevinning for Evangeliet.»

«Når en misjonær, i samråd med Kirkens råd er plassert i menighets- eller institusjons-arbeid skal han (hun) dele ansvaret for dette arbeid med de kinesiske medarbeidere.»

Misjonærens plass i de unge kirker er den plass som best svarer til hans Gud-gitte nådegaver og til den unge kirkes behov. Han skal ikke, fordi han er misjonær, ha spesielle privilegier eller ekstra autoritet. Men han skal heller ikke, fordi han er en utlending, fratras arbeidsmuligheter. Den unge kirke har ikke råd eller rett til å la evner og krefter stå ubenyttet. Derfor må misjonæren, med villighet til samarbeid og innordning i den unge kirke, sette én betingelse. Han må få lov å virke i sitt kall som misjonær. For mindre enn dette kan han ikke gi sitt liv og sin arbeidsdag som misjonær til den unge kirke.

Hans stilling kan ikke settes opp etter et mekanisk skjema. Hans stilling kan variere med tid og sted. Noen av de unge kirker er over 100 år, andre har ikke enda runnet 10 år. Dette er et faktum som ofte blir oversett i diskusjonen. Det er selvinnyttende at misjonærens stilling kan bli noe forskjellig enten han tjener i en kirke som er 100 år eller i en som er bare noen få år.

Men det er viktig, både for den unge kirke og for misjonæren, at de på begge sider blir klar over misjonærens stilling. Ellers spilles mye tid og krefter på et sideproblem. En misjonær fra Japan skrev nylig: «Noen i vår tid har det så travelt med å diskutere misjonsteorier. Det er noe tragikomisk med slike folk. De minner om mennesker som studerer og diskuterer opplivningsmetoder mens tusenvis drukner i deres umiddelbare nærhet.»

Misjonæren er sammen med de andre arbeidere i de unge kirker en medarbeider i den store gjerning: Verden for Kristus.

Medarbeider!

Den unge kirke må ikke tilby ham noe mindre.

Og han selv kan ikke ønske noe mer.